

Когато бъде приготвена магическата смес от въглени, чесън и брашно, тя се изварява до суха утайка, поставя се в малка торбичка с триъгълно дъно и се окачва на врата на детето, при което девет пъти се повтаря подходящата за случая рима. „И е от особена важност торбичката да бъде ушита от парче лен, което трябва да е откраднато, намерено или изпросено“.

За да разбере дали детето е било урочасано, погледнато от зли очи или омагьосано, вещицата го взима на ръце и отива до най-близкия поток. Там тя държи лицето на детенцето възможно най-близо до водата и изрича:

*„Páñi, páñi sikova,
Dikh the upré, dikh télé!
Buti páñi sikovel
Buti pál yákh the dikhel
Te ákáná mudárel“.*

*„Вода, вода, лей се,
нагоре погледни, надолу погледни!
Колкото вода се е изляла,
толкова в окото да влезе,
дето лошо те е погледнало,
и да го пръсне“.*

Ако потокът зашуми по-силно от обичайното, то той съобщава, че детето е омагьосано, но ако продължи да тече както преди, тогава причината е другаде и за да се установи тя, трябва да се прибегне до други заклинания и ритуали. Това заклинание, както и много други, показва, че циганите са привикнали да обитават усамотени местности край гори и потоци и постигат очарователна интимност с Природата, в резултат на което чуват проповедите на камъка, поученията на бързея и гласовете на вятъра⁹². Когато цивилизованият човек прочете за индианците магьосници и циганките вещици, той незабавно ги

⁹² Пророкуването край извори и потоци е било познато и в други земи. Когато шотландците се консултирали с оракул, те обвивали ясновидеца в прясно одрана кожа на вол или овца и го оставяли да пренощува в някоя дива клисура край бучащ бързей. Гледките и звуците му въздействали и се отразявали в сънищата му (вж. Скот, „Lady of the Lake“ и бележките). Обстоятелството, че течащата вода често произвежда звук, наподобяващ човешки глас, било установено от индианците Алгонкин в Мейн и Нова Скотия (вж. „The Algonkin Legends of New England“ от Чарлс Г. Лиланд).